

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a JUDr. Jany Kurešové v právní věci **žalobce: Biskupství litoměřické**, IČ 00445126, Dómské náměstí 1/1, Litoměřice, zastoupeného JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem, se sídlem Litoměřice, Kostelní náměstí 233/1, **proti žalovanému: Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, ul. Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.2.2010, č.j. 921/10-1200-505700,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10.2.2010, č.j. 921/10-1200-505700, které nabylo právní moci dne 11.2.2010, jímž bylo zamítnuto odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Litoměřicích (dále jen „správce daně“) ze dne 3.7.2009, č.j. 69538/09/196912506126, který nabyl právní moci dne 11.2.2010, na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005, kterým byla dodatečně zrušena daňová ztráta žalobce z příjmů právnických osob v částce 921 588,- Kč a dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 926 900,- Kč.

V žalobě konstatoval, že rozhodnutí žalovaného i správce daně jsou nezákonná, neboť byla vydána po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty uvedené v ustanovení § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“). Tato lhůta totiž nebyla přerušena zahájením daňové kontroly dne 10.7.2008 protokolem o ústním jednání č.j. 75711/08/196932/6937, neboť tento protokol neobsahuje sdělená podezření, resp. skutečnosti,

že by ze strany žalobce došlo k nesprávnému vyměření daňové povinnosti. Daňová kontrola tak nebyla zahájena tak, jak vyžaduje ústavní judikatura. Vzhledem k této skutečnosti uplynula marně prekluzivní lhůta koncem roku 2008. Dále poukázal žalobce na své odvolání ve kterém tvrdil, že napadené rozhodnutí správce daně je zmatečné a nemožné. Zmatečnost spočívá v tom, že se jedná o dvě rozhodnutí, jak vyplývá z označení rozhodnutí, a to dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob a dodatečný výměr na zrušení daňové ztráty z příjmů právnických osob. Dodatečný výměr nemá formu rozhodnutí podle § 32 odst. 7 ZSDP podle kterého musí mít formu dodatečného platebního výměru. Takové rozhodnutí je neúčinné podle § 32 odst. 1 ZSDP. Napadené rozhodnutí v sobě nemůže subsumovat dodatečný platební výměr, kterým se deklaruje daňová povinnost a současně platební výměr, kterým se ruší daňová ztráta. Nemožnost spočívá v tom, že daňovou ztrátu nelze rozhodnutím zrušit, jak vyplývá z ustanovení § 38n odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“), neboť daňovou povinnost lze podle § 46 ZSDP pouze snížit nebo zvýšit.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Po stručné rekapitulaci dosavadního řízení uvedl, že Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, a to rozsudky vedenými pod sp. zn. 8 Afs 46/2009 a 7 Afs 15/2010-89, že při zahájení daňové kontroly u právnické osoby nemusí správce daně disponovat konkrétním podezřením či pochybnostmi o řádném splnění kontrolované daňové povinnosti. Ve vztahu k námitce zmatečnosti a nedovolené subsumpci, odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Z něho mimo jiné vyplývá, že oba výměry jsou v napadeném rozhodnutí dodatečné, jak se označuje každé další vyměření následující po prvním vyměření, přičemž první zakládá platební povinnost a druhý ruší daňovou ztrátu. Pokud zvýšený akcent na přesnost názvu bude považován za nedostatek, nemůže tento dílčí nedostatek vést k neplatnosti rozhodnutí.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce odkázal na písemné znění žaloby a uvedl, že žaloba byla podána důvodně z pohledu obou námitek. Dále zdůraznil své přesvědčení o tom, že předmětný dodatečný platební výměr je zmatečný a nemožně vykonatelný, neboť nelze subsumovat dvě rozhodnutí do jednoho rozhodnutí.

Pověřená pracovnice žalovaného při jednání soudu odkázala na písemné vyjádření žalovaného a navrhla žalobu zamítnout.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po zhodnocení skutkového a právní stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou prekluze vyměření daňové povinnosti z důvodu uplynutí tříleté lhůty uvedené v ustanovení § 47 odst. 1 ZSDP.

Nejvyššího správní soud v rozsudku ze dne 3.12.2009, č.j. 2 Aps 2/2009-52, uvedl následující: „*V daňovém řízení se nutně střetává veřejný zájem na stanovení a výběru daní na straně jedné a zájem na ochraně autonomní sféry jednotlivce na straně druhé. Tento střet je, obdobně jako v jiných případech, třeba řešit prostřednictvím testu proporcionality. Omezení osobní sféry jednotlivce spočívající v oprávnění správce daně realizovat daňovou kontrolu tak musí sledovat legitimní cíl a být ve vztahu k tomuto cíli vhodné, potřebné a přiměřené. Legitimním cílem je veřejný zájem státu na řádném stanovení a výběru daní zakotvený v ustanovení § 2 odst. 2 daňového řádu. Zákonodárce byl při zakotvení daňových kontrol v právním řádu České republiky veden zjevným a zcela legitimním úmyslem omezit daňové úniky. Daňová kontrola je jako taková jednoznačně způsobila k tomu, aby k dosažení tohoto cíle napomáhala, protože slouží k ověření splnění daňové povinnosti daňových subjektů. Naplnění hlediska potřebnosti Nejvyšší správní soud shledal v tom, že v případě daňové kontroly jde o relativně šetrný z možných způsobů dotčení autonomní sféry jednotlivce, a to s ohledem na široký katalog oprávnění, jimiž daňový subjekt v rámci daňové kontroly disponuje, a jejich reálnou a efektivní ochranu nejen v daňovém řízení, ale zejména v případném soudním řízení správním. Zde Nejvyšší správní soud opět odkazuje na svoji bohatou judikaturu, kterou definoval přísné standardy kladené na ochranu práv daňových subjektů v rámci daňové kontroly, včetně možnosti bránit se této kontrole již v jejím průběhu cestou žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, rozsudek ze dne 8. 2. 2006, č. j. 1 Afs 32/2005 - 44, rozsudek ze dne 29. 3. 2006, č. j. 1 Afs 55/2005 - 92, nebo rozsudek ze dne 14. 3. 2007, č. j. 2 Aps 3/2006 - 53, vše na www.nssoud.cz). Jinak řečeno, Nejvyšší správní soud plně respektuje precedenční povahu judikatury Ústavního soudu (viz body 21, 22), nicméně toto respektování nelze zaměňovat s mechanickým přebíráním jeho právních názorů. Takto nazíráno je z obsahu citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07 patrné, že se v něm Ústavní soud vůbec nevypořádal právě s citovanou judikaturou zdejšího soudu, který vypracoval velmi podrobný mechanismus procesních prostředků k ochraně proti případné svévoli při zahájení a v průběhu daňové kontroly: možnost podat námitky a povinnost správce daně rozhodnout o nich v určité lhůtě; obrana proti daňové kontrole jako proti nezákonnému zásahu a z toho plynoucí možnost správního soudu vyslovit zákaz pokračovat v porušování práva daňového subjektu (§ 87 odst. 2 s.ř.s.), tj. fakticky zakázat pokračovat v daňové kontrole, a přikázat obnovit stav před zásahem (např. stanovit povinnost vrátit zabavené účetnictví či jiné dokumenty); neúčinnost zahájení daňové kontroly, pokud byla zahájena toliko formálně a nikoliv reálně. Nejvyšší správní soud má za to, že tato řešení, která v minulosti nabídl, představují dostatečně účinný mechanismus proti případné svévoli ze strany správce daně v průběhu provádění daňové kontroly.“*

Na uvedené závěry Nejvyšší správní soud navázal v řadě svých dalších rozhodnutí (např. rozsudky NSS, č. j. 7 Afs 15/2010 – 89, č.j. 7 Afs 16/2010 - 84, č.j. 1 Afs 28/2010 – 107, č.j. 8 Afs 63/2010 - 106, č.j. 9 Afs 54/2010 - 84, č.j. 5 Afs 13/2010 - 58, č.j. 5 Afs 61/2010-65, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Soud konstatuje, že dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu je v posouzení předmětné otázky nutnosti uvádět důvody daňové kontroly při jejím zahájení zcela konzistentní a ustálená.

V této souvislosti soud považuje za potřebné podotknout, že i Ústavní soud výrazně korigoval svůj předešlý náhled posuzování zákonnosti daňových kontrol prováděných správci

daně u jednotlivých daňových subjektů, jak vyplývá ze stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 8.11.2011, sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11 (www.usoud.cz), ve kterém dovedl, že za svévolný postup správce daně nelze bez dalšího považovat, s ohledem na účel daňové kontroly, postup, při němž při zahájení či průběhu daňové kontroly neexistuje důvodné podezření řádného neplnění povinností daňového subjektu.

Z těchto závěrů soud vychází i v nyní posuzované věci. K zahájení daňové kontroly není podle judikatury Nejvyššího správního soudu a nejnovější judikatury Ústavního soudu nutné konkrétní podezření či pochybnosti o správnosti předchozích daňových přiznání a tato daňová kontrola může být zahajována, obdobně jako v jiných oblastech veřejné správy, na namátkovém principu. I přesto by bylo nutné považovat daňovou kontrolu za nezákonnou, pokud by bylo zřejmé, že její zahájení či provádění je výsledkem svévole (kterou však nelze spatřovat v pouhém zahájení daňové kontroly bez konkrétního podezření na zkrácení daně), resp. šikanózního jednání správce daně vůči daňovému subjektu.

V posuzované věci však z obsahu správního spisu nevyplývají žádné skutečnosti, které by takový závěr odůvodňovaly. V protokole ze dne 10.7.2008, č.j. 75711/08/196932/6937, jehož předmětem bylo zahájení daňové kontroly, správce daně vymezil rozsah prováděné kontroly dostatečně určitě tak, že uvedl, že se jedná o daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005 a 2006. Žalobce svévolný či šikanózní postup správce daně při zahájení a následném provádění daňové kontroly nenamítal a ani soud nic v tomto směru ve spise nenalezl. Soud tedy konstatuje, že daňová kontrola u žalobce byla zahájena v souladu se zákonem. K marnému uplynutí prekluzivní lhůty k doměření daně tudíž nedošlo, neboť zahájením daňové kontroly u žalobce, které je úkonem přerušujícím běh prekluzivní lhůty (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, 2 Afs 69/2004, www.nssoud.cz), na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005 a 2006 nově připadl konec prekluzivní lhůty podle § 47 odst. 2 ZSDP až na den 31.12.2011, zatímco daňová povinnost byla pravomocně vyměřena, jak vyplývá ze shora uvedeného, před uplynutím prekluzivní lhůty. Soud tedy konstatuje, že námitka žalobce ohledně marného uplynutí prekluzivní lhůty k vyměření daně je nedůvodná.

Další žalobní námitkou je tvrzení o zmatečnosti a nemožnosti prvoinstančního rozhodnutí správce daně, jímž byla jednak doměřena žalobci daň z příjmů a také zrušena daňová ztráta.

Uvedené rozhodnutí správce daně ze dne 3.7.2009, č.j. 69538/09/196912506126, nese označení „DODATEČNÝ PLATEBNÍ VÝMĚR na daň z příjmů právnických osob DODATEČNÝ VÝMĚR na zrušení daňové ztráty z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2005 do 31.12.2005.“ Dále je v něm uveden odkaz na ZDP a ustanovení § 46 odst. 7 ZSDP na jejichž základě byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 926 900,- Kč a s odkazem na ustanovení § 46 odst. 7 je uvedeno, že se „dodatečně zrušuje daňová ztráta z příjmů právnických osob v částce 921 588,- Kč.“ Následně je uveden výpočet dodatečně vyměřené daně z příjmů právnických osob.

Soud při posouzení věci považoval za stěžejní následující ustanovení právních předpisů.

Podle § 38n odst. 2 ZDP platí, že při správě daňové ztráty se postupuje obdobně jako při správě daňové povinnosti, avšak daňová ztráta vzniklá a vyměřená poplatníkovi zaniklému bez provedení likvidace nepřechází na jeho právního nástupce s výjimkami uvedenými v § 23a odst. 5 písm. b) a § 23c odst. 8 písm. b). Daňová ztráta se vyměřuje. Při snižování

daňové ztráty se postupuje obdobně jako při zvyšování daňové povinnosti. Při zvyšování daňové ztráty se postupuje obdobně jako při snižování daňové povinnosti. Daňová ztráta se zaokrouhluje na celé koruny nahoru.

Podle § 32 odst. 8 ZSDP rozhodnutí, jimiž stanoví správce daně základ daně a daň, sděluje správce daně daňovému subjektu formou platebního nebo dodatečného platebního výměru nebo hromadným předpisným seznamem.

Podle § 41 odst. 1 poslední věta ZSDP poslední známou daňovou povinností je částka daně nebo daňová ztráta ve výši, jak ji naposled stanovil pravomocně správce daně, a to bez ohledu, zda daň byla stanovena podle § 46 odst. 5, platebním výměrem, dodatečným platebním výměrem nebo rozhodnutím o opravném prostředku.

Podle § 46 odst. 7 věta první ZSDP zjistí-li správce daně po vyměření daně, že tato stanovená daňová povinnost je nesprávně nižší oproti zákonné daňové povinnosti, dodatečně daň vyměří ve výši rozdílu mezi daní původně vyměřenou a daní stanovenou, a to dodatečným platebním výměrem, a takto dodatečně stanovenou daň současně předepíše.

Podle § 32 odst. 2 ZSDP základními náležitostmi rozhodnutí jsou

- a) označení oprávněného správce daně, který rozhodnutí vydal,
- b) číslo jednací, případně i číslo platebního výměru, datum podpisu rozhodnutí, které je dnem vydání rozhodnutí,
- c) přesné označení příjemce rozhodnutí,
- d) výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a jde-li o peněžité plnění, také částku a číslo účtu příslušné banky nebo spořitelního a úvěrního družstva, na nějž má být částka zaplácena,
- e) lhůta plnění,
- f) poučení o místu, době a formě podání opravného prostředku s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku,
- g) vlastnoruční podpis pověřeného pracovníka správce daně s uvedením jména, příjmení a funkce a otisk úředního razítka se státním znakem; tuto náležitost lze nahradit zaručeným elektronickým podpisem pracovníka a jeho kvalifikovaným certifikátem.

Podle § 32 odst. 7 věta první ZSDP chybí-li v rozhodnutí některá z ostatních základních náležitostí, která dle povahy rozhodnutí musí být jejím obsahem, nebo odůvodnění v případech, kdy je zákon předepisuje, a nejde-li jen o zřejmou chybu v psaní či počítání, má to za následek neplatnost rozhodnutí.

Dle názoru soudu z ustanovení § 38 odst. 2 ZSDP vyplývá, že k daňové ztrátě se přistupuje stejně jako k daňové povinnosti a je nutno ji vyměřit. Z tohoto důvodu se na úpravu daňové ztráty vztahují ustanovení ZSDP vztahující se k daňové povinnosti. Jak vyplývá z ustanovení § 32 odst. 8 a § 41 odst. 1 a § 46 odst. 7 ZSDP při dodatečném zjištění nesprávné výše daňové ztráty se tato vyměruje dodatečným platebním výměrem, přičemž tento ji může ve smyslu ustanovení § 38n odst. 2 ZDP toliko snížit či zvýšit.

V daném případě je namítáno nesprávné označení rozhodnutí, neboť dle žalobce mělo rozhodnutí nést označení „Dodatečný platební výměr.“ Této námitce lze přisvědčit. Označení rozhodnutí je tak přinejmenším nepřesné a neodpovídající znění ZSDP, neboť označení dodatečný výměr ZSDP neobsahuje. O tom, že označení „Dodatečný výměr“ je v rozporu

s ustanovením ZSDP svědčí i přímý odkaz správce daně v části výroku zrušujícím daňovou ztrátu, neboť odkazuje na ustanovení § 46 odst. 7 ZSDP, který obsahuje přímo povinnost vydat dodatečný platební výměr.

Rovněž lze přisvědčit námitce žalobce do té míry, že dodatečným platebním výměrem se daňová ztráta podle ustanovení § 38n odst. 2 ZSDP zvyšuje či snižuje, avšak nikoliv zrušuje.

Více by požadavkům ZSDP tak vyhovovalo například označení „Dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob a snížení daňové ztráty z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2005 do 31.12.2005.“

Nyní však soud musel posoudit, jakou roli hrají tyto nedostatky rozhodnutí správce daně při úvahách o zákonnosti, resp. zrušení tohoto rozhodnutí.

Soud v tomto směru odkazuje na judikaturu Ústavního soudu (nález ze dne 17.11.1998, Pl. ÚS 8/98, www.usoud.cz) z níž vyplývá, že „*Důvody, pro které je možno vyslovit neplatnost rozhodnutí, totiž nelze stanovit svévolně, nýbrž pouze v případech taxativně vymezených v ustanovení § 32 odst. 2 ZSDP.*“ Tento názor byl opakovaně potvrzen i Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudky NSS ze dne 26.5.2005, 7 Afs 99/2004, a ze dne 26.7.2006, 7 Afs 3/2006, www.nssoud.cz).

Označení rozhodnutí v daném případě není základní náležitostí rozhodnutí uvedenou v ustanovení § 32 odst. 2 ZSDP, jejíž absence by měla podle § 32 odst. 7 ZSDP znamenat neplatnost rozhodnutí. Z uvedeného rozhodnutí je patrné, že se jedná o jedno a nikoliv dvě rozhodnutí, ovšem výrok je složen z více částí, jehož první dvě části (dodatečné vyměření daně a zrušení ztráty) se opírají o shodné ustanovení § 46 odst. 7 ZSDP. Jistě by bylo možno ve věci vydat dva dodatečné platební výměry, a to jeden pro daňovou povinnost a druhý pro daňovou ztrátu, avšak pokud tak správce daně neučinil, nepochybil. Rozhodnutí jako celek ob stojí, neboť je určité, srozumitelné a přezkoumatelné, o čemž svědčí i to, že v řízení nevznikla mezi stranami pochybnost o tom, jaká práva a povinnosti by toto rozhodnutí mělo ukládat.

Co se týká uvedení termínu „zrušení“ daňové ztráty ve výroku uvedeného dodatečného platebního výměru místo zákonného termínu „snížení“ je nutno konstatovat, že tato vada je součástí výroku rozhodnutí, který je základní náležitostí rozhodnutí podle § 32 odst. 2 písm. d) ZSDP.

V recentní judikatuře Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 15.8.2006, 2 Afs 220/2004, www.nssoud.cz) je vysloven názor, že „... rozhodnutí orgánu státní finanční správy, jakkoliv jeho náležitosti daňový řád ve svém § 32 vypočítává detailněji a důkladněji než obecný procesní předpis (správní řád), nejsou podrobeny přísnosti srovnatelné například s přísností směnečnou. Smyslem právní úpravy je poskytnout daňovému subjektu spolehlivý a srozumitelný podklad pro zhodnocení správnosti vydaného rozhodnutí a umožnit mu zodpovědně se rozhodnout pro to, zda bude proti výměru brojit odvoláním. ... Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že k výkladu § 32 odst. 2 daňového řádu nelze přistupovat formálně či formalisticky, nýbrž je vždy nutné hledat jeho smysl a účel, tedy zkoumat proč je určitá náležitost daňového rozhodnutí jeho součástí a zda její případný nedostatek je natolik intenzivní, aby zakládal jeho neplatnost.“

Soud má za to, že samotné nepřesné označení základní náležitosti rozhodnutí, pokud nevyvolává pochybnost o jejím obsahu, není chybějící náležitostí mající za následek

neplatnost rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 9.9.2004, 2 Afs 40/2004, ze dne 28.2.2006, 7 Afs 163/2004, www.nssoud.cz).

V daném případě je patrné, že záměrem správce daně bylo daňovou ztrátu snížit, neboť slovo „zrušit“ se nepoužívá ve smyslu zvýšit. Jak vyplývá ze žalobou napadeného rozhodnutí, bylo záměrem správce daně snížit daňovou ztrátu na nulu, tedy zrušit. Výše „zrušené“ daňové ztráty zcela odpovídá i výši daňové ztráty uvedené v daňovém přiznání žalobce na daň z příjmů právnických osob za rok 2005. Soud má za to, že tato interpretace použitého slovního spojení „zrušení daňové ztráty“ je udržitelná, neboť byt' neodpovídá přesně znění ZDP, její význam ve smyslu snížení daňové ztráty je nepochybný. I v tomto směru soud připomíná, že nevznikla u žalobce pochybnost o tom, co skutečně tento výrok rozhodnutí správce daně znamená.

Soud tedy uzavírá, že ani jednu z vad nepovažuje za natolik závažnou, že by měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí správce daně, potažmo žalovaného, neboť rozhodnutí správce daně je dostatečně určité a srozumitelné tak, aby z něj bylo patrné, jaká práva a povinnosti zakládá.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 12. září 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tvarová